

نگاره

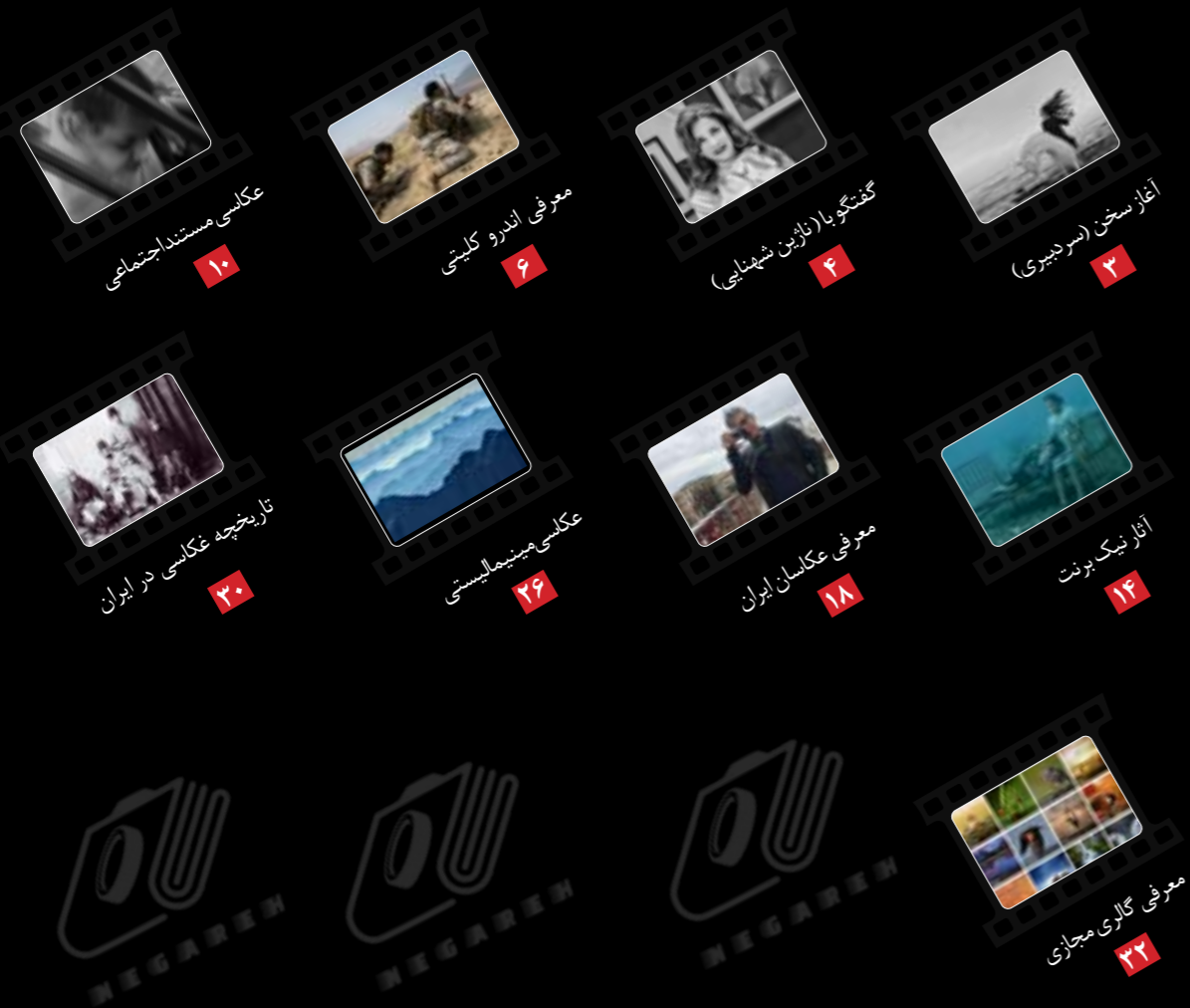
NEGAREH

فصلنامه تخصصی عکاسی شماره دوم _ بهار ۱۴۰۳

Specialized Photography Quarterly _ Number 2 _ Spring 2024

NEGAREH

فصلنامه تخصصی عکس

گرافیک و طراحی:

عباس دوست قرین

سرویس عکس:

محسن دوکارد، علی محمد عرفانی

توزیع و آرشیو:

مهشید صراف زاده

روابط عمومی:

رحیمه سودمند، مهشید صراف زاده

وبا سپاس از:

کلیه عزیزانی که یاری رساندند

صاحب امتیاز:
نگاره

مدیر مسئول:

فرید رهبری

سر دبیر:

عباس دوست قرین

تحریریه:

نازین شهنایی، بهادر رحمت

حمیدرضا هالالی، علی محمد عرفانی

خبر:

عباس حاجی محمدی، بهادر رحمت

عکس جلد: حمیدرضا شیخ مرتضی

www.negareh.photo

[Negarehcommunity](https://www.instagram.com/Negarehcommunity)

[NegarehFamily](https://www.facebook.com/NegarehFamily)

Hamidreza Sheikhmorteza

حمیدرضا شیخ مرتضی - از مجموعه پرتره‌ها

حقیقت نزد همگان است

◀ سردبیر: عباس دوست‌قرین

دروود فراوان بر یاران نگاره.
از اینکه همراه و همنشین ما هستید تا در شماره دوم فصلنامه نگاره میزبان چشمان جستجوگر شما باشیم به خود می‌بالیم و در دل‌هایمان شور و اشتیاق بسیاری برپاست، که بدانیم آنچه را که بر کاغذ سرشته‌ایم بر دل مخاطب می‌نشیند یا نه!
این فصلنامه نگاره است فرزند ذهن خلاق تمام کسانی که دست یاری بلند کردند و همراه و همگام ما شدند و با صداقت و با الگوی رفاقت آمدند.
آمدند تا روزنی از نور باشند در سیاه‌چاله‌هایی که امروز از هر طرف هنر و هنرمند را احاطه نموده و به دشواری می‌توان از حریم پاک و سرشت خالص تلفیق احساس و اندیشه که نامش را هنر نهاده‌ایم روزنی گشود و جرعه‌ای آگاهی یافت.
دست یکایک همکاران خود را به مهر می‌فشارم و بی‌شک با تمام کاستی‌ها و مشکلات پیش روی باور دارم که کار کاریست از دل برآمده و بر دل خواهد نشست.

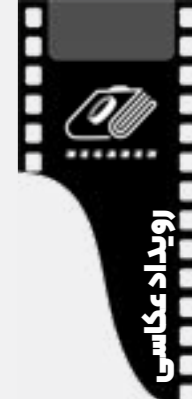
یقیناً همه ما کم تجربه‌ایم و از حقیقت چیز زیادی نمی‌دانیم، چنانچه بزرگمهر حکیم فرمود:
حقیقت نزد همگان است و همگان هنوز از مادرزاده نشده‌اند.
چشم انتظار نظرات پیشنهادات و انتقادات کارساز و ارزنده همه شما عزیزان هستیم.

دست حق یارتان

SALON PHOTO

Saint-Germain-Les-Corbeil

دومین نمایشگاه نگاره گفتگو با نازین شهنایی

عباس دوست قرین

زیرا پارالمپیک امسال در فرانسه اجرا می‌شود. همه عکس‌ها اینجا چاپ و آماده خواهد شد و کارهای اجرایی به عهده من است و امیدوارم امسال بتوانیم یک نمایشگاه خوب هم از گروه نگاره داشته باشیم.

از فعالیت‌های گروه نگاره و آینده‌ای که برای آن متصور هستید بگویید

گروه نگاره خیلی خوب پیشرفت کرده و در حال گسترش فعالیت‌های خود در زمینه‌های مختلف است از جمله همین فصل نامه‌ای که داریم و قصد داریم در آینده در زمینه NFT هم فعالیت نماییم این نمایشگاه هم سعی می‌کنیم هر سال داشته باشیم و امیدواریم شرکت کنندگان بیشتر و متقاضیان بیشتری را برای این فعالیت‌ها داشته باشیم.

در پایان اگر توضیحات بیشتری لازم می‌دانید ارائه فرمایید

الآن در مرحله‌ای هستیم که عکس‌ها به اندازه‌ای که بتوانند مورد استقبال بخش تبلیغاتی این شهر و این سالن عکاسی قرار بگیرند رسیده و من آنها را در اختیار مدیران نمایشگاه خواهم گذاشت و بعداً تبدیل به آفیش نمایشگاه خواهد شد.

این عکس‌ها روی سایت شهرداری دائم نمایش داده می‌شوند و کارهای تبلیغاتی دیگر از حدود یک ماه دیگر برای این نمایشگاه شروع خواهد شد. و از ماه سپتامبر تبلیغات گسترده‌تری انجام خواهد شد. تم‌ها آزاد است و هر کس تم خودش را انتخاب می‌کند و در مراحل بعدی اجرا خواهد شد تا به روز موعود و افتتاح نمایشگاه برسیم.

موضوع نمایشگاه امسال و نحوه انتخاب آثار به چه شکلی صورت پذیرفت؟

مدیریت هنری این نمایشگاه را آقای هلالی بر عهده دارند و ایشان تصمیم گرفتند که تم این نمایشگاه را عکس پرتره قرار دهند.

پرتره‌های شخصی، طبیعت، طبیعت بی‌جان در سبک‌های مختلف و خیلی خلاقانه برای ما ارسال شد، عکس‌های خیلی خوبی هم انتخاب شده که چند تایی رنگی هستند و چند تایی هم سیاه و سفید.

ما تصمیم گرفتیم عکس‌ها در قطع ۳۰ در ۴۰ سانتی‌متر چاپ شود، من اینجا پاسپار تو می‌کنم و برای ۷ اکتبر ۲۰۲۴ این عکس‌ها به نمایش گذاشته خواهد شد.

هر عکاس قیمت عکس و توضیحات آن را اعلام می‌کند و من و یکی از دوستان برای بیننده‌ها توضیح خواهیم داد و اگر خریداری شود هزینه آن را به حساب عکاس واریز می‌کنیم.

امسال یک هزینه ورودی برای نمایشگاه دریافت شده است که بسیار ناچیز است و شرکت در نمایشگاه با استقبال خوبی از سوی دوستان همراه بود.

نحوه اعلام آمادگی و ثبت نام جهت حضور در نمایشگاه چگونه بود؟

الان مهلت ثبت نام در این نمایشگاه تمام شده حدود ۶۰ عکاس در این نمایشگاه شرکت می‌کنند که هر کدام یک غرفه دارند و مثل هر سال یک عکاس مهمان افتخاری این نمایشگاه خواهد بود.

امسال تم اصلی روی ورزش است و ورزش پارالمپیک،

نمایشگاه عکس نگاره، سال گذشته آثار زیبا و ارزشمندی از هنرمندان عکاس ایرانی را از کشورهای مختلف جمع آوری و در یک مجموعه ارائه نمود، که مورد استقبال خوبی چه از سوی هنرمندان شرکت کننده و چه از جانب بازدید کنندگان قرار گرفت.

آثاری که هر یک دربرگیرنده دیدگاه و نوع نگاه عکاسان در سبک‌های و تکنیک‌های مختلف بود.

امسال نیز دومین نمایشگاه عکس نگاره با اندکی تغییر رویه فعالیت خود را آغاز نموده و هم اکنون در مراحل اجرایی شدن قرار گرفته است. که بسیار امیدواریم امسال نیز شاهد آثاری ارزشمند و درخور هنرمندان عکاس نگاره باشیم.

در همین راستا فرصتی دست داد تا گفتگویی داشته باشیم با خانم «نازین شهنایی» مدیر اجرایی این نمایشگاه که در نمایشگاه اول نیز زحمات و تلاش بسیاری را برای اجرایی شدن فعالیت‌های نمایشگاهی نگاره بر عهده داشتند.

از نمایشگاه و نحوه شکل‌گیری آن توضیحاتی را ارائه فرمایید

همانگونه که هر گروه هنری باید آثارش را حداقل یک بار در سال در معرض نمایش قرار دهد تا بازخورد مخاطبین را نسبت به آن بسنجد و ببیند ما هم در دو سال اخیر سعی می‌کنیم این کار را انجام داده و نمایشگاه-Saint-Germain-Les-Corbeil

امسال نیز به ما این امکان را داده است که یک غرفه داشته باشیم که دو پنل ۱/۲۰ و ۱/۹۰ و یک میز در آن هست و ما می‌توانیم روی این پنلها ۱۲ قطعه عکس بگذاریم.

ابتدا اعلام فراخوان کردیم برای نمایشگاه که حدود ۱۸ نفر اعلام آمادگی کردند و ۱۲ نفر آثارشان برای نمایشگاه انتخاب شده است.

Australian Photographer

Andrew Quilty

معرفی اندرو کیلتی، عکاس استرالیایی

ترجمه: محمد فلاح نیا

آشنا شد. کسانی که نگرش او به زندگی و جهان را از نو تعریف کردند و او را در مسیری قرار دادند که تا به امروز ادامه دارد. در سال ۲۰۱۰ فیرفکس را ترک کرد و قبل از نقل مکان به نیویورک در سال ۲۰۱۲، به عنوان عکاس آزاد به کارش در سیدنی ادامه داد. اما در نهایت در خلال سفرش به افغانستان و خاورمیانه در سال ۲۰۱۳، هدف نهایی اش در عکاسی را کشف کرد. او از آن زمان تا کنون در کابل زندگی می‌کند. عکس های افغانستان او در سراسر جهان منتشر شده و جوایز مختلفی را کسب کرده است. از جمله این جوایز، می توان به این موارد اشاره کرد: در سال ۲۰۱۹، جایزه عکس برتر ورد پرس فوتو، چندین دوره جایزه بین‌المللی عکس برتر سال در دسته عکاس برتر

اندرو کیلتی عکاسی را در سیدنی در سال ۲۰۰۰ و در همان روزی شروع کرد که درخواستش برای حضور در جشنواره عکاسی دانشگاهی رد شد! بعد از این اتفاق، تخته ی موج سواری و دوربین عکاسی نیکون اف-۳ که از عمومی عکاسی بهش رسیده بود را برداشت و عازم گشت و گذار در استرالیا شد. یک هفته بعد، هنگامی که ماشین اش خراب شده بود، سرنوشت دوباره زندگیش را تغییر داد. دزد هرچه داشت، به جز دوربین عکاسی (که خوب پنهانش کرده بود) و تخته موج‌سواریش (که روی آن سوار بود) را برد. بعد از مسافرتی طولانی در حدود ۳۰,۰۰۰ کیلومتر، در دوره آموزش عکاسی TAFE دانشگاه سیدنی ثبت نام کرد و در سال ۲۰۰۴ دوره را با رتبه ی نخست تمام کرد. بعد از پایان تحصیلات، دوره ی کارآموزی غیررسمی را در فیرفکس مدیا به اتمام رساند و به طور تمام وقت در آنجا مشغول بکار شد و با برجسته‌ترین عکاسان استرالیا

سال (POYi)، و پیش از آن، جایزه جورج پالک^۶، جایزه عکس برتر جهان از سوی سونی، و شش جایزه واکلی^۷، از جمله جایزه واکلی زرین که ارزشمندترین جایزه در حوزه روزنامه‌نگاری استرالیاست.

در سال ۲۰۱۶، مجموعه‌ای از عکس‌های او از افغانستان در جشنواره عکاسی خبری Visa pour L'Image در پریپینان^۸ فرانسه به نمایش گذاشته شد.

۶- برنامه توسعه حرفه ای برای روزنامه نگاران تصویری است که به صورت غیرانتفاعی توسط مدرسه روزنامه نگاری میسوری دونالد دبلیو. رینولدز اجرا می شود. POYi به عنوان یک مسابقه سالانه برای عکاسی خبری در سال ۱۹۴۴ آغاز به کار کرد و آثار عکاسان مستند، مجلات، روزنامه ها و عکاسان آزاد را تشویق می کند.

۷- George Polk Awards، جوایز جورج پولک در روزنامه نگاری مجموعه ای از جوایز روزنامه نگاری در آمریکا است که هر ساله توسط دانشگاه لانگ آیلند در نیویورک ارائه می شود. این جوایز در سال ۱۹۴۹ به یاد جورج پولک، خبرنگار CBS که در سال ۱۹۴۸ هنگام پوشش خبری جنگ داخلی یونان (۱۹۴۶-۱۹۴۹) به قتل رسید، پایه گذاری شده است.

۸- Walkley - ۹ Perpignan

وقتی عکس‌ها می‌توانند به تغییرات اجتماعی کمک کنند

آردوان روزبه

The role of photographers in contributing to social changes

خیلی از ما روزهای دوری را به یاد داریم، زمانی که عکاسان در خیابان‌ها و پارک‌ها با دوربین‌های عکاسی آگفا که همان جا عکس را به شما تحویل می‌دادند، فعالیت می‌کردند. به خصوص روزگاری که من کودک بودم. در پارک شهر قوچان، جایی که مادرم مدیر تنها کتابخانه کانون پرورش فکری شهر بود، شاهد این صحنه‌ها بودم. مردم از اطراف به این شهر کوچک سفر می‌کردند، موهایشان را آب و شانه کرده و جلوی بته‌های گل عکس یادگاری می‌گرفتند.

تکنولوژی مدرن آن زمان با صدای قیژ قیژ عکس‌شان را محو از شیار جلوی دوربین بیرون می‌آورد و پس از مدتی، تصویرشان با بهت و حیرت ظاهر می‌شد.

من کودکی هفت ساله بودم و شیفته دیدن آدم‌هایی که در کادر عکاس قرار می‌گرفتند و سعی می‌کردند شق و رق بایستند. همین کافی بود تا به کتاب‌های عکاسی در کتابخانه مادر رجوع کنم. دیدن آثار

عکاسان بزرگی مانند جان تامسون، جیکوب ریس، لوئیس هاین، واکر اوانز، هانری کارتیه برسون، رابرت کاپا و دیگران، تاثیر

عمیقی بر من گذاشت.

آنچه به نظر من می‌آید و هنوز هم چنین تصویری دارم این است که روایت‌های این عکاسان پلی بین انسان‌ها است.

عکاسی اجتماعی می‌تواند چشم‌اندازی به زندگی دیگران بدهد که ما را به فهم عمیق‌تری از مشکلات و چالش‌های آن‌ها برساند.

نقش عکاسان اجتماعی در ایجاد آگاهی

عکاسان اغلب دوربین خود را به سمت مناطق محروم یا دارای مشکل می‌چرخانند تا آگاهی از نابرابری‌ها و سیاست‌های ناعادلانه را افزایش دهند. برای مثال، پاکار یک اوروه، پس از مهاجرت به ایالات متحده و استقرار در سانفرانسیسکو، شروع به عکاسی از مناطق کمتر توجه شده مانند بیویو-هانترز پوینت و شهر ریچموند کرد.

او در کتاب خود «در اینجا هیچ چیز زیبا نیست»، از تجربه مهاجرتی خود برای ارتباط با جوامعی که مشکلات مشابهی داشتند، استفاده کرد.

تاثیر عکاسی بر نابرابری‌های اجتماعی

مت بلک، عکاس فوتوژورنالیست، در پروژه «جغرافیای فقر» تصاویری از نابرابری درآمد را به ثبت رساند.

این مقاله عکاسی که در وبسایت پروژه یکتای جهانی منتشر شد، چالش‌های جامعه‌ای در شهر تولاره در کالیفرنیا را که از کمبود آب و زیرساخت رنج می‌برد، به تصویر کشید.

این تصاویر نشان می‌دهند که چگونه عکاسی می‌تواند چالش‌های یک جامعه را به دیگران منتقل کند و از آن‌ها دعوت به همدلی و اقدام کند.

مستندسازی مشکلات زیست محیطی

کن و ملانی لایت پنج سال را به مستندسازی جوامع در ولی کالیفرنیا اختصاص دادند و چالش‌های مربوط به آب و سیاست‌های نادرست کشاورزی را که تاثیر منفی بر کارگران کشاورزی و خانواده‌هایشان داشت، ثبت کردند.

تصاویر آن‌ها نشان‌دهنده تأثیرات مخرب بر محیط زیست و جوامع محلی است.

برجسته کردن جوامع محروم

سباستیائو سالگادو، عکاسی است که از طریق تصاویر زیبای خود جوامع محروم را برجسته می‌کند.

او برخی از فقیرترین مناطق جهان را به تصویر کشیده است و در حالی که برخی منتقدان او را به دلیل ایجاد تصاویر زیبا از رنج بشری مورد انتقاد قرار می‌دهند، او معتقد است که این تصاویر

می‌توانند توجه بیشتری به مشکلات این جوامع جلب کنند.

احساسات در عکاسی اجتماعی

عکس‌هایی که از کودکانی با شرایط جسمی خاص گرفتم، تجربه‌ای متفاوت بود.

این کودکان از نظر روانشناسی بالینی در حالت «زندگی نباتی» قرار داشتند، اما من در نگاه‌هایشان غوغایی از احساسات و زندگی می‌دیدم. تصمیم گرفتم مدتی با آن‌ها زندگی کنم تا بتوانم حس‌هایشان را درک کنم و روایت کنم.

این تجربه نشان داد که عکاسی اجتماعی چگونه می‌تواند ابزاری برای برقراری ارتباط عمیق‌تر و ایجاد همدلی باشد.

و آخر این که...

عکاسی اجتماعی می‌تواند نقش مهمی در ایجاد تغییرات اجتماعی ایفا کند.

تصاویر می‌توانند پل‌هایی بین انسان‌ها بسازند و ما را به فهم بهتری از مشکلات و چالش‌های یکدیگر برسانند.

عکاسان اجتماعی با ثبت تصاویر از جوامع محروم و نابرابری‌ها، نه تنها آگاهی را افزایش می‌دهند، بلکه می‌توانند الهام‌بخش اقدام و تغییر باشند.

Introduction of world photographers

نیک برنت nick brandt

شادی هاشمی علیا

امکان پذیر نبود بنابراین به عکاسی رو آورد. برنت دیگر کارگردانی نمی کند و حالا خود را کاملا و به صورت تمام وقت وقف عکاسی هنری کرده است.

عکس های نیک برنت از حیات وحش آفریقا جسورانه اند، او به جای استفاده از لنز تله فوتو، به خود جرات نزدیک شدن به این حیوانات وحشی را می دهد. عکس های او به شکلی ناب مستند هستند. نیک برنت می کوشد در عکس هایش خصیصه های این حیوانات از جمله روح شان را به زبان تصویر برگرداند. او هم چنین یک فعال حقوق حیوانات و محیط زیست و بنیان گذار یک سازمان غیرانتفاعی تحت عنوان «بنیاد حیات عظیم الجثه»

(Big Life Foundation) است که در زمینه محافظت و نگهداری از حیات وحش و اکوسیستم آفریقا فعالیت دارد.

هدف این بنیاد که به شکلی ریشه ای و بنیادین عمل می کند نه فقط مبارزه با شکارچیان بلکه حفاظت کل زیست بوم، جلب همکاری همه ی مردم در حفظ و بقاء محیط زیست و تغییرات آب و هوایی است که به نوبه خود می تواند به حفظ پایداری و ادامه حیات جوامع انسانی کمک کند. با این حال، راه اندازی این بنیاد مانع کار هنری برنت نشده است.

او تا کنون چندین نمایشگاه در موزه های سراسر دنیا از جمله در نیویورک، لندن، برلین و لس آنجلس و... برگزار کرده است. او که متولد بریتانیاست در حال حاضر در جنوب کالیفرنیا سکونت دارد.

نیک برنت، با رویکردی هنری و مفهومی به عکاسی از حیات وحش، حیوانات و تغییرات آب و هوایی زمین پرداخته است. در واقع، نیک برنت عکاسی است که به صورت اختصاصی از تأثیرات مخربی که دخالت بشر در طبیعت ایجاد می کند عکاسی می کند و یکی از اهداف او ثبت آخرین اسناد از حیات وحش و مکان هایی است که در آینده ای نزدیک توسط بشر نابود خواهند شد.

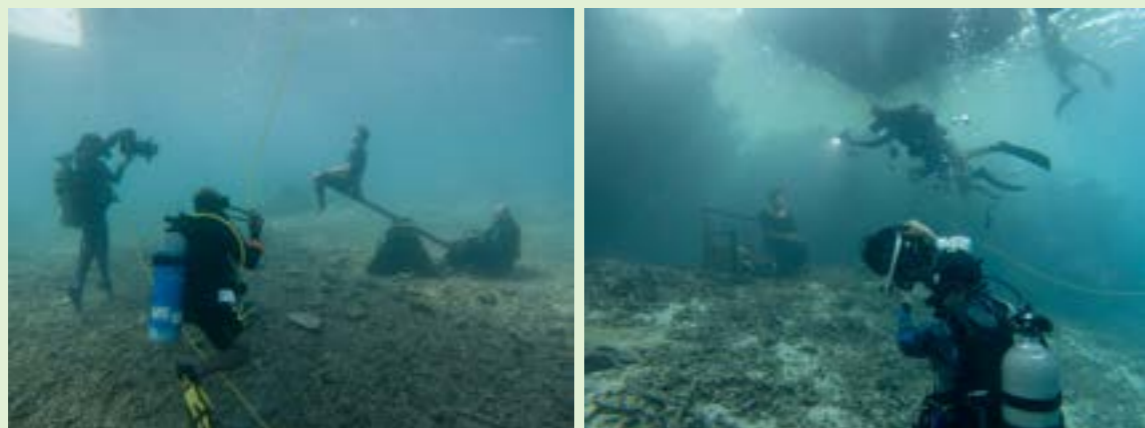

نیک برنت که در انگلستان و در رشته نقاشی و سینما تحصیل کرده است، کار خود را به عنوان تصویربردار نماآهنگ های خوانندگانی چون مایکل جکسون، موبی، و جوئل شروع کرد. اما این کارگردانی ویدئو بود که سرانجام او را به عکاسی از حیات وحش سوق داد.

در سال ۱۹۹۵ میلادی، برنت در حین ساخت یک ویدئو در آفریقا، شیفته حیوانات وحشی و مناظر آنجا شد. او می خواست احساسات خود درباره این مکان ها و حیوانات را به تصویر بکشد اما این کار با ویدئو

خود نیک برنت با بیان این که می‌خواسته از زیبایی خارق‌العاده این دنیای طبیعی در حال نابودی سندی خلق کند، در این باره می‌گوید: «می‌خواستم این حیوانات را به‌مثابه فردیت‌هایی جداگانه و موجوداتی دارای شعور و احساس ثبت کنم که به اندازه ما انسان‌ها لایق زندگی کردن هستند.»

مجموعه SINK / RISE
(غرق شدن / بالا آمدن)

سومین فصل از مجموعه سه گانه ی:

The Day May Break (روز ممکن است شکسته شود) است.

این مجموعه افراد و حیوانات تحت تاثیر تخریب محیط زیست را به تصویر می‌کشد.

نیک برنت در این مجموعه در مواجهه با یک کار به ظاهر غیرممکن، مجموعه‌ای از آثار کاملاً بدیع را خلق کرده است که نشان‌دهنده رویکردی کاملاً جدید برای عکاسی آگاهانه از تغییرات آب و هوایی و دستکاری بی‌رویه ی بشر در طبیعت است.

اگرچه موضوعات این مجموعه عکس‌های برنت چندین متر زیر سطح آب هستند، اما سوژه‌های عکس‌های مسحورکننده برنت هرگز شناور نمی‌شوند. آنها به طرز باورنکردنی روی مبل‌ها می‌نشینند، روی صندلی می‌ایستند، بر الاکلنگ سوارند و ژست‌هایی دارند که گویی بر زمین و خشکی‌اند. گویی قوانین آشنای فیزیک در این منطقه عجیب و غریب بین خشکی و دریا متوقف شده است.

این مجموعه در سال ۲۰۲۳ در زیر آب و در سواحل جزایر فیجی عکاسی شده است. مردم محلی در این عکس‌ها نمایندگان بسیاری از ساکنان جزایر اقیانوس آرام جنوبی هستند که خانه‌ها، زمین‌ها و معیشت‌شان در دهه‌های آینده با بالا آمدن آب به دلیل تغییرات آب و هوایی از بین خواهد رفت.

همه چیز کاملاً در زیر آب و با دوربین، عکاسی شده است.

برنت فعالیت حرفه‌ای خود را از سال ۲۰۰۱ آغاز نموده و تا به امروز چندین مجموعه عکس بی‌نظیر خلق نموده است.

تاکید این مجموعه‌ها بر ثبت ابعاد مختلف حیات حیوانات وحشی آفریقا، و تاثیرات زیست‌محیطی بر زندگی انسانها بوده است.

این مجموعه‌ها تلنگری به جهانیان در خصوص این خطر است که محیط زیست و گونه‌های جانوری به شکلی تراژیک رو به انقراض‌اند.

معرفی عکاسان ایرانی

عباس حاجی محمدی

Introduction of Iranian photographer

Javid Nikpour

نام: جاوید
نام خانوادگی: نیکپور
شهر محل تولد: تهران
سال تولد: ۱۳۵۴

شغل: عکاس ورزشی و مستند ورزشی
وبسایت: [www. Javidnikpour.com](http://www.Javidnikpour.com)

دارای دیپلم درجه یک هنری

تقدیرات و دستاوردها

مقام اول جشنواره عکس ورزشی ایران در سال ۲۰۰۹ م.
انتخاب به عنوان عضو برتر یازدهمین دوسالانه عکاسی ایران در سال ۲۰۰۹
مقام سوم جایزه عکس استانبول در بخش داستان ورزشی در سال ۲۰۱۵
مقام اول جایزه عکس استانبول در بخش داستان ورزشی در سال ۲۰۱۵
مقام اول هشتمین جشنواره بین المللی هنرهای تجسمی فجر ۲۰۱۶
برنده جایزه بهترین عکس سال انجمن عکاسان آمریکا POY در سال ۲۰۱۶
برنده جایزه بهترین عکس خبری سال ایران در بخش تک عکس ورزشی IPPY در سال ۲۰۱۸
برنده جایزه بهترین عکس خبری سال ایران در بخش داستان ورزشی IPPY در سال ۲۰۱۹
برنده جایزه جشنواره عکس ورزشی پاریس در سال ۲۰۱۹
برنده جایزه بهترین عکس خبری سال ایران در بخش داستان ورزشی IPPY در سال ۲۰۲۲
مجموعه عکس ها

Passing Through Darkness_Legacy of Hope_Ultimate Goal_No Identity_
Years 40 After
Silent Olympics_The Distance Between Us_Teach Us_Turn from the City
The Last Effort
105+
RED_A Second Before Service_Challenge the Bars_Wrestling Plates

Untold Stories

Javid Nikpour

بعد از المپیک سیدنی و ترک کمیته ملی المپیک توسط برادر بنده، دیگر همکاری خاصی با کمیته ملی المپیک نداشتم. یک روز در تلویزیون، شبکه چهار سیما در حال مشاهده مصاحبه یکی از عکاسان ایرانی بودم و گوشش می‌دادم، که مصاحبه شونده گفت: «ما یک انجمن داریم و نام این انجمن، انجمن عکاسان فردا است.» و به دنبال عکاسان خاصی هستند که این ویژگی‌ها را داشته باشند. بنده هم پرس و جو نمودم و شماره انجمن را پیدا کردم و با انجمن تماس گرفتم. بعد از گرفتن یک وقت ملاقات از انجمن و صحبت‌هایی که صورت گرفت، از توانایی‌های بنده در تصویربرداری و تدوین آگاه شدند. به این تربیت به عضویت انجمن عکاسان فردا درآمدم. در واقع وارد فضای عکاسی مستند شدم. برنامه انجمن هم این بود که ما سفرهای متعددی می‌کردیم و بعد از عکاسی در لوکیشن‌ها و برگشت، عکس‌های گرفته شده، ژورمان(قضاوت) می‌شدند و عکس‌های منتخب معلوم می‌گشتند. البته در کار اجرایی انجمن نیز دو سال مسئول آموزش عکاسان تازه وارد بودم و کلاس‌های آموزشی برگزار می‌کردم. بعد از حمله آمریکا به افغانستان و آزاد سازی آنجا، در قالب یک گروه مستند، یک سفر به افغانستان داشتم که هدف ما به تصویر کشیدن افغانستان بعد از طالبان بود.

این سفر در سال ۲۰۰۲ میلادی یا سال ۱۳۸۱ شمسی اتفاق افتاد، بعد از آن روابط عمومی کمیته ملی المپیک با من تماس گرفتند و خواستار همکاری با بنده شدند. در یک گفت و گو با دبیر کل کمیته ملی المپیک که فرمودند: «شما قبلا با ما همکاری صمیمانه‌ای داشتید و الان درخواست داریم که در بخش سمعی و بصری کمیته کار کنید و از نظر ما این بخش نیاز به گسترش و تقویت دارد». به این طریق بود که وارد عکاسی ورزشی

کردم. بعد از طی کردن مراحل ظهور، حلقه فیلم آماده شد و دیدم که کل حلقه سفید سفیده هست. این در واقع اولین حلقه زندگی من بود که عکاسی کردم. این اتفاق باعث شد که من کنجاو بشوم و دنبال این موضوع باشم که چگونه می‌شود تصویر را ثبت کرد و روند ثبت تصویر به گونه درست چگونه است. به همین دلیل نزد آقای علیوند کم کم فنون عکاسی را یاد گرفتم. از اینجا بود که زندگی بنده با تصویر و دنیای عکاسی گره خورد و تا امروز ادامه داشته است.

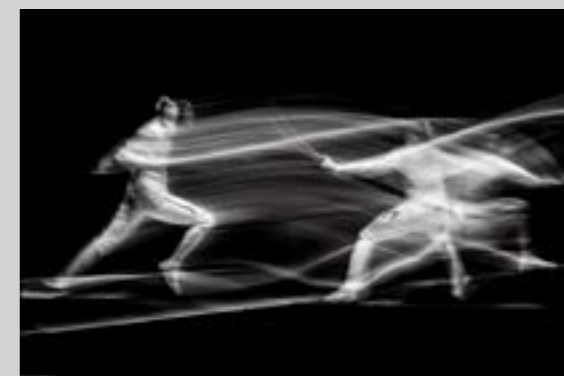
مسیر شما به سمت عکاسی ورزشی چگونه اتفاق افتاده است؟

دو دوره مسابقات غرب آسیا و مسابقات زنان کشورهای مسلمان بود که در ایران برگزار شد. و برادر بزرگ من و یکی از دوستان و بنده کار تصویربرداری و پوشش این مسابقات رو برعهده گرفته بودیم. این امر باعث شد که بنده به کمیته ملی المپیک نزدیک بشوم و با دوستان در آنجا آشنا شوم. یه بازی‌های المپیک تابستانی سیدنی در سال ۲۰۰۰ نزدیک می‌شدیم و برادر بنده هم در سیدنی مستقر بودند. در آنجا نیاز بود که نگاتیوهای عکاسان ورزشی برای چاپ از طریق فرودگاه با اولین پرواز به ایران ارسال بشود و در جراید و روزنامه‌ها چاپ گردد. این شد که کار بنده به عنوان یک کار داوطلبانه این بود که به فرودگاه مهرآباد بروم و نگاتیوها را شبانه تحویل بگیرم. بعد از آن سریعا برای چاپ و ظهور ببرم، سپس شروع می‌کردیم به انتخاب عکس‌ها که معمولا چهار یا پنج عکس انتخاب می‌شد و بعد به تعداد مشخص تکثیر می‌گردید و سپس بسته بندی صورت می‌گرفت و در حوالی ظهر در کمیته ملی المپیک به نماینده روزنامه و جراید تحویل داده می‌شد.

داستانهای ناگفته

عباس حاجی محمدی_ بهادر رحمت

چگونه خواهد بود، که متوجه شدم که من برای این کار و رشته ساخته نشده‌ام و باید تصمیم درستی بگیرم. تحصیل رو نیمه کاره رها کردم و سربازی رفتم. در هر خانواده‌ای و یا در پیرامون هر انسانی، معمولا آدم‌هایی هستند که مسیر حرکت آدم را مشخص می‌کنند. برای من، برادر بزرگ‌ترم کسی بود که باعث راهیابی من به سمت عکاسی و تصویربرداری شد. ایشان با حوزه تصویر آشنا بود و فیلمبرداری انجام می‌داد و من هم در کنار ایشان به عنوان کمک، کار می‌کردم و مایحتاج خودم را با این کار فراهم می‌نمودم. سپس ایشان به کمیته ملی المپیک رفتند و در آنجا مشغول کار شدند. اولین سفر خارجی ایشان هم به بازی‌های جوانان جهان در مسکو بود. در سفرهای مختلف معمول هست که اصحاب رسانه را در سفارت خانه به صرف شام دعوت می‌کنند و هدایایی را تقدیم می‌نمایند. در آن سفر مسکو در سال ۱۹۹۶، به برادر بنده از طرف سفارت یک عدد دوربین زینت ۱۲۲ هدیه داده شد. برادر من در آن زمان نیکون F4 داشت و نیازی به دوربین زینت نداشت. پس دوربین را به بنده هدیه دادند. من هم در اسرع وقت یک حلقه فیلم داخل دوربین گذاشتم و هر سی دو عدد نگاتیو را مصرف کردم. سپس گفتم خوب چه چیزی را من ثبت کرده‌ام، این شد که با یکی از دوستانم جناب علیوند که در کار چاپ و ظهور عکس بودند صحبت

از جاوید نیکپور برای ما بگویید، چگونه بزرگ شد و چرا به سمت عکاسی راه پیدا کرد؟

اگر در مورد زمان بچگی خودم بخواهم بگویم، یکی از حسرت‌های بنده این هست که من خاطرات بسیار کمی از بچگی تا دوران راهنمایی دارم. البته یکسری خاطرات بد از آن دوران به یادگار مانده است. در دبیرستان ارشاد تهران در چهار راه نظام آباد، رشته تجربی خواندم. دانشگاه شیراز در رشته دامپزشکی قبول شدم. من ورودی سال ۷۲ بودم و دوران خیلی سخت بود چون در آن زمان چندان به علایق شخصی اهمیتی نمی‌دادم و بیشتر به نکته نظرات خانواده گوش می‌کردم. به همین دلیل بعد از دو سال تحصیل سوالی برای من پیش آمد که آینده

زیرا حرکتی که در ورزش و ورزشکاران وجود دارد را به خوبی نشان می‌دهد.

ورزش‌هایی هستند که خیلی سریع اتفاق می‌افتند، چگونه استرس ثبت این لحظات را مدیریت می‌کنید؟

تجهیزات جدید، بخصوص دوربین‌های بدون آینه کمی در کنترل پذیر بودن عکاسی و ثبت لحظات به عکاسان ورزشی کمک شایانی می‌کنند. زیرا شما دقیقا سوژه خود را می‌بینید

و با دنبال کردن آن بدون هیچ گونه نگرانی به ضبط تصاویر ادامه می‌دهید.

تجربه عامل اصلی در این مساله می‌باشد. گرفتن

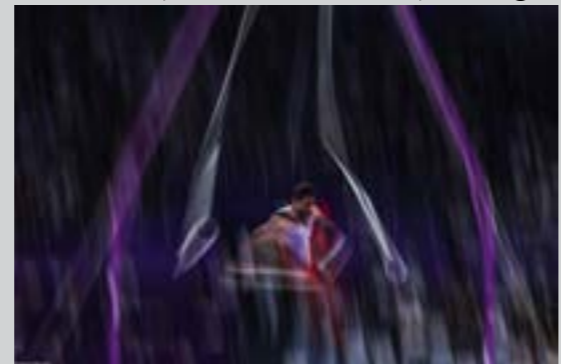

عکس‌های زیاده، شما را برای این شرایط آماده می‌کند. در واقع شما باید جلوتر از صحنه‌ای که اتفاق می‌افتد باشید و زمانی که شما دکمه شاتر را فشار می‌دهید لحظاتی بعد متوجه ثبت لحظه‌ای می‌شوید که کمی قبل ثبت کرده‌اید. به همین خاطر باید در پیش بینی وقوع آن لحظه جلوتر باشید و زودتر شاتر دوربین خود را بچکانید. این فرآیند عکاسی بسیار به تجربه کردن بستگی دارد زیرا زمانی که بازیکن فوتبال می‌خواهد برگردان بزند و یا بوکسور به حریف خود ضربه بزند یا تکواندو کار قرار است ضربه‌ای آبی به حریف وارد کند، کشف این موقعیت خاص و پیش بینی آن و فشار دادن دکمه شاتر، هنر شما را در ثبت آن لحظه بازگو می‌کند.

مهمترین وسیله دوربین می‌باشد که خوب هم می‌دانیم دوربین‌های خبری و ورزشی کدام هستند. ولی به غیر از دوربین، برای عکاسی از زوایای خاص مثلا از زیر آب و غیره، خوب شما نیازمند وسایل خاصی هستید. مثلا وسایلی هستند که برای دوربین‌های رباتی و یا کنترل کردن دوربین‌ها از راه دور استفاده می‌شوند. لنزهای خاص مثل لنزهای تیلت و شیفت نیز می‌توانند به شما کمک شایانی کنند.

من خودم یک دوربین کانن 1DX مارک سه، یک دوربین فوجی فیلم X100F و یک دوربین آنالوگ مامیا C330 قطع ۶*۶ دارم. یکسری از تجهیزات هم که مربوط به

کنترل دوربین می‌باشد از مارک مانفرتو دارم. لنز ۴۰۰ م.م با دیافراگم ۲.۸، لنز ۷۰-۲۰۰ م.م با دیافراگم ۲.۸، لنز ۲۴-۷۰ م.م با دیافراگم ۲.۸، لنز فیش آی ۱۵ م.م و لنز ۳۵ م.م با دیافراگم ۱.۴ که بیشتر برای کارهای مستند استفاده می‌کنم. البته در مسابقات بین‌المللی ورزشی شرکت‌هایی مثل کانن و نیکون غرفه‌هایی دارند که به شما یک لنز و یک بدنه کرایه می‌دهند و شما می‌توانید برای یک روز این تجهیزات را داشته باشید و در انتهای هر روز کاری تحویل بدهید.

آیا از تکنیک خاصی در عکاسی ورزشی استفاده می‌کنید؟ از تکنیک‌های مختلفی می‌توان در عکاسی ورزشی استفاده کرد ولی از تکنیک‌های مورد علاقه من تکنیک پنینگ است.

شدم. سپس دو سال در بخش سمعی و بصری کار کردم و بیشترین کار من مرتب سازی آرشیو مجموعه بود تا اینکه استاد علی کاوه از اساتید عکاسی با بنده صحبت کردند و فرمودند که حیف هست کار پشت میز انجام می‌دهی و بنده را به روزنامه نود بردند و وارد مطبوعات ورزشی کردند.

در عکاسی ورزشی دو مدل رویکرد داریم. یکی از این رویکردها ورزش‌هایی هستند که شما اتفاق را نمی‌بینید و بعد از گرفتن تصویر حاصل کار را مشاهده می‌نمایید و دیگری ورزش‌هایی هستند که شما صحنه را دقیق می‌بینید و آن موقعیت را شکار می‌کنید. ورزش‌هایی مثل بوکس، شنا، ژیمناستیک مورد علاقه من هستند، به این دلیل که عکس‌هایی از این رشته حاصل می‌شود که با این حال که به نظر تکراری می‌آیند ولی هربار لحظه خاصی را رقم می‌زنند.

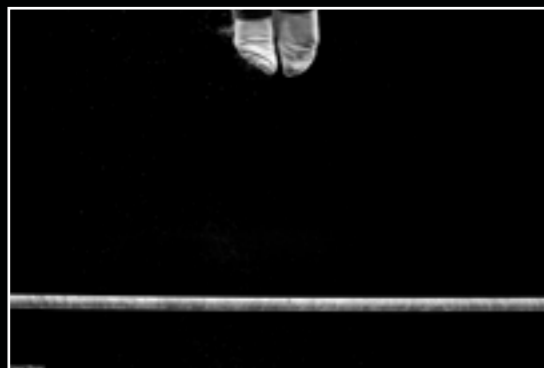
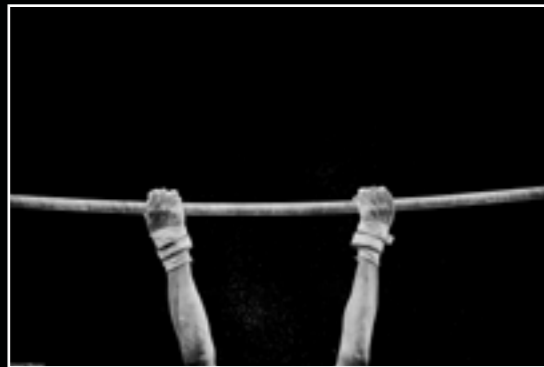
چه وسایلی و دوربین‌هایی را برای عکاسی ورزشی استفاده می‌کنید؟

شدم. سپس دو سال در بخش سمعی و بصری کار کردم و بیشترین کار من مرتب سازی آرشیو مجموعه بود تا اینکه استاد علی کاوه از اساتید عکاسی با بنده صحبت کردند و فرمودند که حیف هست کار پشت میز انجام می‌دهی و بنده را به روزنامه نود بردند و وارد مطبوعات ورزشی کردند.

به چه بخشی از عکاسی ورزشی علاقه پیدا کردید و چه ورزش‌هایی مورد علاقه شما هستند؟

جذابیت عکاسی ورزشی از ابتدا برای من این بود که عکسی را می‌گرفتم که نمی‌دیدم. وقتی هم که وارد جراید ورزشی شدم و شروع به کار کردم، چندان آگاهی از ویژگی‌ها و سبک‌ها و روش‌های مختلف عکاسی ورزشی نداشتم. ابتدا سعی کردم فن و روش عکاسی درست در ورزش را یاد بگیرم، مثلا مدت‌ها در لیگ فوتبال ایران عکاسی کردم. سپس با مطالعه و بررسی مجلات، روزنامه‌های ورزشی و عکاسان ورزشی دنیا، متوجه شدم که چه بخش‌هایی از عکاسی ورزشی وجود دارد. مثلا یکی از این بخش‌ها Art of Sport بود که نظر من را بخودش جلب کرد. البته بعد از سال ۲۰۱۶ میلادی

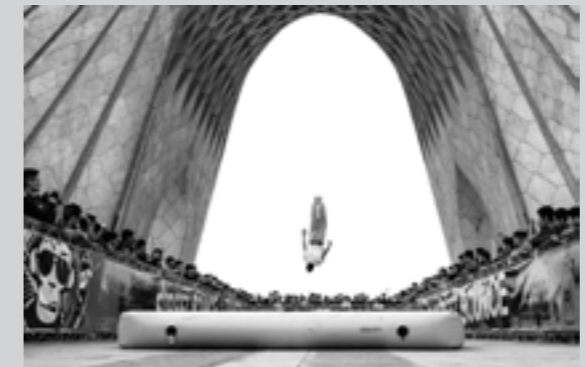
Challenge the Bars Javid Nikpour

علاقه‌مند می‌توانند در سایت بنده این عکس‌ها مشاهده نمایند.

آیا محدودیت اخلاقی در عکاسی ورزشی وجود دارد؟ یا اینکه آیا تاکنون با مساله‌ای اخلاقی در ورزش مواجه شده‌اید؟

بله، در عکاسی ورزشی محدودیت‌های اخلاقی وجود دارد ولی به دلیل نوع نگاه عکاسان ورزشی و نحوه آموزش عکاسی در داخل کشور چندان این مساله رعایت نمی‌شود. به طور مثال عکاسان به جای کار با یک

روزنامه ورزشی، عکس خود را به تمامی روزنامه‌های کشور می‌دهند و خوب این خود مشکل ایجاد می‌کند و بازار کار را اشباع می‌نماید.

البته در ثبت صحنه‌های ورزشی هم محدودیت وجود دارد ولی این محدودیت را خود عکاس باید تشخیص دهد. زیرا عامل تعیین کننده‌ای که قرار است تصویری ثبت شود خود عکاس است.

بزرگترین واقعه ورزشی که عکاسی کرده‌اید کجا بوده است؟

المپیک لندن یکی از بهترین المپیک‌هایی بود که من در آن عکاسی کرده‌ام.

خاطره یا لحظه‌ای خاص وجود دارد که برای شما در عکاسی ورزشی به یادگار مانده است؟

عکس کشیده شدن لپ عادل فردوسی پور توسط هواداران که در ورزشگاه آزادی گرفتم. آن عکس باعث شد خبرگزاری برنا که در آن سال کار می‌کردم معروف شود.

توصیه شما به عکاسان تازه وارد به دنیای عکاسی ورزشی چیست؟

تنها توصیه‌ای که دارم، این است که زبان انگلیسی یاد بگیرند. چون بهترین وسیله برای یادگیری و ارتباط با دنیا یادگیری زبان انگلیسی است.

از همراهی شما در این گفتگو سپاسگزاریم

به نظر شما چه عاملی یک عکاس ورزشی را برجسته می‌کند؟

از دو منظر می‌توان به این قضیه نگاه کرد، یک از منظر مطبوعاتی است، که خوب ارتباط شما با ورزشکاران، مربیان و دست اندرکاران ورزشی می‌تواند موقعیت خاصی را برای شما رقم بزند. یعنی درهایی را برای شما می‌گشاید که شما بتوانید یک عکس خاص را بگیرید. مثلا علی دایی در باشگاه پرسپولیس زمانی که مربی بود، یک فرد به زیر چانه آقای دایی زده بود و یک عکاس توانسته بود آن صحنه را ثبت کند. این خود نمونه بارز ارتباطات خوب یک عکاسی ورزشی در مطبوعات است. منظر دیگر آژانس‌های عکاسی هستند که خلاقیت شما در استفاده از دوربین و تکنیک‌های عکاسی است که یک جایگاه ویژه‌ای را برای عکاس رقم می‌زند.

چگونه خود را با تکنیک و گرایش‌های جدید عکاسی بروز می‌کنید؟

مساله اصلی این است که از یک جایی به بعد کمتر شما به بررسی عکس‌های دیگران و یا دیدن عکس‌های دیگر می‌پردازید. بلکه بیشتر به دنبال آن هستید که تصویری که مد نظر شما می‌باشد را چگونه می‌خواهید ثبت کنید و چگونه از خلاقیت خود برای ثبت آن تصویر کمک می‌گیرید.

آیا در عکاسی ورزشی تاکنون با صحنه‌ای خاص و غیر قابل پیش بینی مواجه شده‌اید؟

بله سال پیش در مسابقات چین، در رشته شمشیربازی عکس‌هایی بسیار بدیع و جالب ثبت کردم. که دوستان

مینیمالیست و نقش آن در هنر عکاسی

◀ حمید رضا هلالی

عکاسی با عصر مدرنیسم و روشننگری، وارد دنیای هنر شد. چه از نظر تکنولوژی و دسترس پذیری و افزایش قابلیت های ساخت دوربین که بسا عکاسی وجود و ماهیتش را مدیون عصر خرد ورزی است و چه از نظر کیفیت آنچه در مقابلش پدیدار بود و چگونه آن عینیت را جذاب به تصویر می کشید.

ماهیت ذاتی عکاسی در ثبت جزئیات با سرعت و دقتی بود که حتی زبردست ترین نقاشان از آن عاجز بودند. و در آن زمان، چیزی به دنیای هنر اضافه شد که تا قبل از آن صرفاً یک ابزار مکانیکی-سرگرمی و خاطرات بود.

آموزه های فرم و زیبایی شناسی کانتی در هنر آرت و مدرنیسم، مورد توجه جدی قرار گرفته، قاعده مند شدند و تحت عنوان مبانی هنرهای تجسمی عرضه گشت.

در آن زمان و هنوز هم اختلافات زیادی بر سر مفهوم زیبایی است. اما در عالم هنر، یک قاعده استوار است قاعده ای خدشه ناپذیر که می گوید: زیبایی تناسب فرم است.

کانت در فلسفه هنر و زیبایی شناسی خود، شکل، ظاهر، تناسب و رعایت قواعد هندسی را تنها ارزشی دانست که به خیر اعلا منتهی می شد. آنجا بود که برخی هنرمندان، به ویژه در روسیه، با تکیه بر این فلسفه قدرتمند دوران روشننگری، فرم را راجح بر هر صفت و عامل دیگری در یک اثر هنری تعریف کردند. و اساساً بدون فرم و ساختار، هنر را بدون شاخصه های زیبایی دانستند.

این تعریف کار را برای هنر سخت می کرد. چرا که هنرمند می بایست دست به تغییر آنچه می بیند در ثبت خود بنمایاند تا کژی های واقعیت را حذف و آنان را اصلاح و باز نمایاند. در سایر هنر ها که وابستگی کمی به عینیت داشتند این معیار سریعتر فراهم می آمد اما در عکاسی که ذاتاً وابسته به عینیت بود برای این مهم، عکاس می بایست شناخت بسیار دقیق تری از ابزار و محیط و نور و بافت و فرم بود تا بتواند زمانی به سراغ عینیت نا فرم برود و بتواند با تلفیق

این عوامل به گونه ای آن را بازنمایی کند که فرم بر هر چیز دیگری غلبه یابد.

هر چند که از رزو پیدایش عکاسی، نقاشان به فراست دریافته اند که دیگر جایی برای بازنمایی نیست و مکتب های جدیدی از جمله امپرسیونیست ها در نقاشی سربرآوردند.

هر چند این رویکرد در آن زمان نو و آوانگارد بود و البته هنوز هم برخی بر همین رویکرد اصرار می ورزند اما با پیشرفت علم در زمینه ای فلسفی و نظری رویکرد های جدید دیگری گاه متضاد با دوران روشننگری ظهور یافتند.

اما فرمالیسم جایگاه وزین خود را در عرصه هنر همواره حفظ کرده است.

توجه به فرم در هنر در سال های بعد خلوص بیشتری پیدا کرد. فرمالیست ها کم کم سعی در افزودن غنای بیشتر به فرم کردند. با تغییر صنعت و افزایش تکنیک و امکان وجود مصالح بیشتر، هنرمندان سبکی به نام مینیمالیسم را از دل فرمالیسم عرضه کردند که اساساً نه تنها فرم بر شکل برتری یافت بلکه در آن فرم خلوص و نهایت سادگی اما زیبایی مورد توجه بود.

این دسته در هنر مکتب مینیمالیسم را رواج دادند که در آن اساس آثار و بیان هنرمند بر پایه سادگی بیان و روش های خالی از پیچیدگی معمول فلسفی یا شبه فلسفی بنیان قرار گرفت. این جنبش هنری در هنرهای تجسمی، موسیقی، ادبیات و سایر گونه های هنری و عکاسی فرا گیر شد. هنرمندان مینیمالیست، با حذف عناصر اضافی، به سادگی و اصالت در آثار خود تأکید می کردند.

ریشه های مینیمالیسم در سنت گرایی و ذن ژاپنی (Zen) قرار دارد. ذن یکی از مکتب های بودایی است که از چین شکل گرفته و به تدریج در فرهنگ ژاپنی گسترش یافت. طرز فکر ذن به سادگی و تمرکز بر لحظه حاضر، تأثیر بسزایی بر مینیمالیسم داشته است. هنرمندان مینیمالیست، با ایجاد آثاری که به سادگی و وضوح توجه می کنند، از زندگی

Minimalist in photography

آسان تر و معنوی تری استفاده می کردند. عبور هنر از شکل و قصه به ویژه از اسطوره های مذهبی و باستانی، مسیر جدیدی بود که به تغییر ذهن جامعه و عبور از گذشته رهنمون ساخت.

در دوران جدید حضور محتوا شرط لازم و کافی نیست فرم هم نقشی عمده ایفا میکند و اثر هنری به هر دو نیاز دارد از آن زمان به بعد «فرم و محتوا» شکل واژگان کلیدی هر بررسی و نقد هنری را به خود گرفت و مثالهای بسیاری ساخته و پرداخته شد که حکایت ظرف و مظهر شناخته ترین آنهاست گفتند آب فرم ندارد مگر آن که در درون یک ظرف ریخته شود و فرم ظرف را به خود بگیرد ظرف هم اگر در آن آب نباشد میان تهی است پس محتواست که به فرم شخصیت و اعتبار میبخشد. فرم حامل و شکل محتوی است

این نظریه هم نقاط ضعف و قوت خود را داشت و نمی توانست به طور درست پذیرفته شود. محتوای موسیقی شهرزاد، اثر ریمسکی کورساکف زندگی و امید رهایی است و محتوای پاته تیک، اثر چایکوفسکی اندوه و مرگ است. فرم این آثار ساختار موسیقایی آن هاست اما نمیتوان محتوا را مظهر ساختار موسیقایی دانست. محتوا نمی تواند مستقل و جدا از ساختار موسیقایی وجود داشته باشد.

حکایت ظرف و مظهر می تواند معتبر باشد که این دو از هم متمایز و جدانشدنی باشند. شاید با ساده اندیشی فرم یکی گفته شود که این جا محتوا همان فرم یا فرم همان محتوا است.

این گره با حضور نئو فرمالیست های هگلی، حل شد. در هر اثر هنری فرم و محتوی به هم و در هم پیوسته هستند و امکان جدایی آن دو از هم نیست.

با این وجود برخی فرمالیست ها سعی کردند ارزش فرم را بازم غنا بخشند. و به دین سان مینیمالیسم اوج گرفت. راجر فرای و کلاویو بل در بخش نظری به جدیت تمام نظرات فرمالیستی و مینیمالیستی را با الهام از فلسفه کانت غنا بخشیده و پایه گذاری کردند.

پیت موندریان، نقاش برجسته، در عمل فرمالیسم را یک قدم به جلو برد. او طول رنگ و هندسه ریاضی را در هنر غنا بخشید.

تلفیق هندسه و ریاضیات و رنگ با الهام از هنر و فلسفه ذن

ژاپنی شرق آسیا و هایکو در ادبیات ژاپنی خلوص جدیدی از فرمالیسم یه عنوان مینیمالیسم (کمینه گرایی) را در هنر های تجسمی معرفی کرد که مورد استقبال زیادی از سوی هنرمندان و منتقدان قرار گرفت.

در مینیمالیسم فرم به حداقل می رسد و نظم هندسی بیشتری می یابد. این رویکرد در سینما و ادبیات و نقاشی و مجسمه سازی و معماری جان گرفت. عکاسی نیز به تبعیت از این رویکرد آثار جاودانه ای به یادگار گذاشت. می نیمالیسم از چنان نفوذ و قدرتی برخوردار است که هنوز هم به عنوان اوج هنر مدرن ستایش می شود. زیبایی مینیمالیسم در کم بودن ولی غنای ساختار آن است. هر سی است که بر درخت هنر زده می شود تا هنر جان گیرد. زیبایی در مینیمالیسم در کم و گزیده گفتن است. در عینتی شلوغ و بهم ریخته هنرمند باید روح و تفکر و تجربه خود را پالایش کند تا بتواند عصاره را در اثر خود منعکس کند. و کسی که در مواجهه با چنین عصاره ای قرار می گیرد محال است از آن لذت نبرد. مینیمالیسم با حذف شکل و شمایل، از آثار هنری نقش بسیار زیادی در رسیدن به نقطه آمال روشننگری یعنی عبور از اسطوره ها و شمایل های تکرار شدنی داشت. و در این راه به مقصود رسید.

با این رویکرد عکاسان به سمت کاهش خط بافت و رنگ به همراه تلفیق نور رفتند عکاسان مینیمال برای جلوگیری از تشتت شکل و بافت در زمان هایی به سراغ عکاسی می روند

Hamidreza Sheikhmorteza

حمیدرضا شیخ مرتضی - از مجموعه پرتره‌ها

به دلیل رویکرد هندسی در عکاسی مینیمال کمتر از پرتره‌های انسانی استفاده می‌شود و در صورت استفاده از

چهره انسان معمولاً به سراغ سانی می‌روند که از بافت پوست نرم‌تر و صاف‌تری برخوردار هستند و یا به وسیله لوازم آرایشی سعی در پوشاندن چین و چروک‌های صورت می‌کنند.

در عکاسی منظره برای حذف خطوط امواج از سرعت شاتر های بسیار پایین برای یکدست کردن موج دریا استفاده می کنند .

که مه، ابر نور و شکل سایه بتواند آنها را به ثبت عناصر بصری مینیمال رهنما سازد به عنوان مثال در بسیاری از عکس‌های مینیمال برف به عنوان عامل پوشاننده پراکندگی زمین و مه به عنوان ایجاد عمق میدان بصری و جلوگیری از ثبت ابرهای پراکنده در آسمان استفاده می‌کنند و یا به سراغ زمین‌های کشاورزی که به صورت یک دست از یک گیاه کاشته شده‌اند می‌روند.

در عکاسی مینیمال برای ایجاد عمق و غنای تصویر از پرسپکتیوهای دارای نقطه گریز یا پرسپکتیو های هوایی

استفاده می‌شود خطوط هدایتگر نقش مهمی در تقسیم بندی هندسی عکاسی مینیمال به عهده دارند

History of photography in Iran

تاریخچه عکاسی در ایران

« بهادر رحمت

شایع کرد. چون خاطر خطیر همایون به رواج و ترقی این علم تعلق گرفت، خود ذات ملکوتی صفات شاهنشاهی بر این علم اطلاع یافته بر آن شد تا یکی از چاکران دربار و خاصان خلوت همایونی نیز در این فن مهارتی تمام یابد که سفرأ و حضراً به موجب امر قدر قدر ملوکانه، آشنا و غریبه و ابنیه و آثار قدیم را عکس بردارد. پس آقا رضا پیش خدمت خاصه... به آموختن این علم شریف بر حسب امر همایون مامور گشت.»

قدر مسلم استفاده از شیوه کلودیون تر در ایران برای مدت‌ها ادامه داشت و در مقایسه با دیگر روش‌ها از طول عمر بیشتری برخوردار بود. حتی بعد از آن که خیر ابداع روش کلودیون خشک یا همان شیشه ژلاتینی به ایران رسید، با وجود آسان‌تر بودن، از آنجا که هزینه گزافی در برداشت کمتر مورد استفاده قرار می‌گرفت.

از کلودیون برای تهیه شیشه حساس به نور، به سال ۱۸۴۸ م. برمی‌گردد و داستان ورود آن به ایران به سال ۱۲۶۷ ه.ق (۱۸۵۱ م.) می‌رسد. زمانی که فوکتی افسر ایتالیایی که به عنوان معلم توپخانه و طبیعیات در دارالفنون استخدام شده بود، این روش را برای اولین بار به کار بست. بعدها توسط کارلیان فرانسوی در سال ۱۲۷۴ ه.ق (۱۸۵۸ م.) آموزش داده شد و کم‌کم شایع گردید. آقا رضا عکاسباشی از اولین شاگردان کارلیان بود که با این روش عکاسی آشنا شد.

محمد حسن خان اعتماد السلطنه در کتاب مرآت البلدان خود در این باره می‌گوید: «مسیو فوکتی معلم طبیعی، اول کسی است که در مدرسه طهران کلودیون استعمال نمود و مسیو کارلیان که برای انتشار علم و عمل عکاسی با فرخ خان امین‌الدوله از پاریس به طهران آمده بود، عکس کلودیون را

قدم بزرگی که در عکاسی روی داد، ابداع شیوه کلودیون مرطوب بود. به این صورت که شیشه را به کلودیون آغشته می‌کردند و سپس با ایجاد شدن نگاتیو بر روی شیشه، از روی آن چند نسخه پوزیتیو به صورت کاغذ چاپ می‌گردید. استفاده

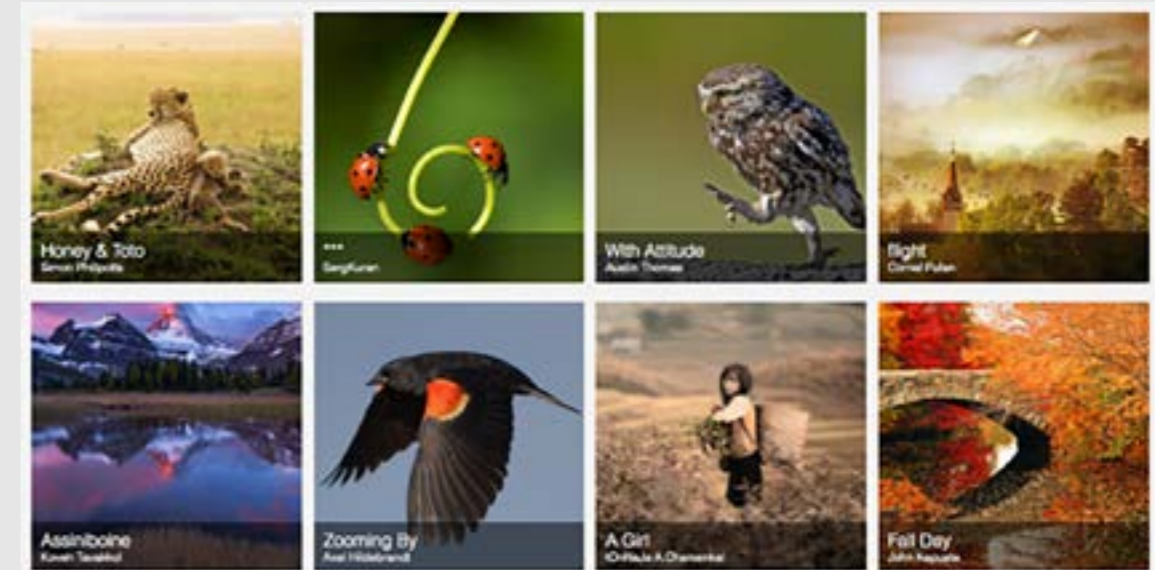
در ادامه تاریخچه عکاسی در ایران، کالوتایپ (تالپوتایپ) نیز به ایران وارد شد. شاهد این ماجرا نیز، چاپ مقاله رساله «فتوگرافی» در سال ۱۲۷۰ ه.ق (۱۸۵۳ م.) است. که به شرح مفصل چاپ بر روی کاغذ پرداخته است.

500PX

گالری مجازی 500PX

عباس دوست قرین

500px یک پلتفرم آنلاین برای عکاسان حرفه‌ای و

علاقه‌مندان به عکاسی است که به اشتراک گذاری، فروش و کشف عکس‌ها می‌پردازد. این وبسایت در سال ۲۰۰۹ تأسیس شد و یکی از منابع معتبر برای عکاسان و مشتریان علاقه‌مند به تصاویر با کیفیت بالا محسوب می‌شود.

ویژگی‌ها و خدمات 500px

۱. گالری عکس‌ها: کاربران می‌توانند عکس‌های خود را در گالری‌های عمومی و خصوصی به اشتراک بگذارند.

۲. فروش عکس‌ها: عکاسان می‌توانند عکس‌های خود را به فروش بگذارند و از این راه کسب درآمد کنند.

۳. پرونده‌های حرفه‌ای: کاربران می‌توانند پروفایل‌های حرفه‌ای ایجاد کرده و نمونه کارهای خود را به نمایش بگذارند.

۴. مجوزهای تجاری: امکان صدور مجوز برای استفاده تجاری از عکس‌ها.

۵. تعامل با جامعه: کاربران می‌توانند عکس‌های دیگران را لایک کنند، نظرات بگذارند و فالوئرهای

جدید جذب کنند.

اشتراک‌ها و طرح‌های عضویت

۱. اشتراک رایگان: امکان آپلود تعداد محدودی عکس و دسترسی به ویژگی‌های پایه.
 ۲. اشتراک پرمیوم: ارائه ویژگی‌های اضافی مانند آپلود نامحدود، دسترسی به آمار بازدید و ابزارهای بازاریابی.

مزایا:

- کیفیت بالای عکس‌ها

- مجموعه فعال و حرفه‌ای از عکاسان

- فرصت‌های کسب درآمد از طریق فروش عکس‌ها

معایب:

- برخی ویژگی‌ها فقط در طرح‌های اشتراکی پرمیوم در دسترس هستند

- رقابت بالا برای دیده شدن در میان عکس‌های برجسته

و در پایان

این پلتفرم برای افرادی که به دنبال نمایش آثار خود به جامعه گسترده‌ای از علاقه‌مندان و حرفه‌ای‌ها هستند، گزینه بسیار مناسبی است.

Hamidreza Sheikhmorteza

حمیدرضا شیخ مرتضی - از مجموعه پرتره‌ها

Hamidreza Sheikhmorteza

حمیدرضا شیخ مرتضی - از مجموعه پرتره‌ها